

ในปี 1977 ประชากรของประเทศมัลดีฟส์จำนวน 142,832 คน เป็นหญิง 67,608 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 47.3 ผู้หญิงจำนวน 60,259 คน ทำงานในหน่วยงานทั้งของรัฐบาลและเอกชน มีประชากรที่ทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 4,539 คน เป็นผู้หญิงร้อยละ 10 ในปี 1983 มีผู้หญิงทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 7,168 คน เป็นผู้หญิงร้อยละ 20.17 ในปี 1985 มีผู้ทำงานในภาครัฐบาลทั้งหมด 8,836 คน เป็นผู้หญิง 1,936 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 21.91

ตารางแสดงการจ้างงานในหน่วยงานที่สำคัญของรัฐบาลและเอกชน

ปี 1977

ประเภทของงาน	จำนวนแรงงานทั้งหมด	เป็นผู้หญิง	คิดเป็นร้อยละ
-วิชาชีพ, ช่างเทคนิคและอื่น ๆ	982	308	31.36
-งานบริการ, ผู้บริหารระดับผู้จัดการ	1,479	333	22.51
-การเกษตร, ปศุสัตว์และประมง	33,168	9,966	30.05
-การขนส่ง, การควบคุมและอื่น ๆ	2,530	31	1.23
-อื่น ๆ	458	62	13.54

ที่มา : Statistical yearbook of Maldives 1983

ในปี 1985 ส่วนงานของรัฐบาลไม่แรงงานผู้หญิงประมาณร้อยละ 21 ผู้ชายและผู้หญิงที่รับราชการในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาล จะได้รับเงินเดือนเท่ากันสำหรับงานที่เท่ากัน มีแนวโน้มว่าผู้หญิงจำนวนมากทำงานในตำแหน่งเสมียน ผู้หญิงที่รับราชการส่วนใหญ่จะทำงานประมาณ 2-3 ปี แล้วลาออกไปแต่งงาน ในปี 1984 มีผู้หญิงลาออกร้อยละ 12 ในปี 1980 ลาออกร้อยละ 10

เนื่องจากประเทศมัลดีฟส์เป็นประเทศเล็ก มีประชากรไม่มากนัก เศรษฐกิจส่วนใหญ่
ได้มาจากผลิตผลทางการเกษตร ผลิตภัณฑจากการประมง ผู้หญิงมัลดีฟส์มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
เศรษฐกิจและแรงงานน้อยกว่าผู้ชาย นอกจากนี้ผู้หญิงจะทำงานในส่วนงานภาครัฐบาลและ
เอกชนแล้ว ยังมีผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่บ้านจะมีอาชีพดังนี้

- 1) เปิดร้านขายของที่บ้าน
- 2) ช่างเย็บเสื้อผ้าผู้หญิง
- 3) ขายอาหาร
- 4) คนรับใช้
- 5) ทำนุหรี
- 6) ขายส่ง

ตารางแสดงจำนวนผู้หญิงที่ทำงานในภาครัฐบาล
แยกตามส่วนงานระหว่างปี 1981-1985

ประเภทของงาน	ปี 1981		ปี 1982		ปี 1983		ปี 1984		ปี 1985	
	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง	จำนวนทั้งหมด	ผู้หญิง
-การเกษตร	36	9	31	11	35	11	44	12	46	11
-การประมง	50	15	36	11	46	18	65	22	84	25
-ก่อสร้าง	717	47	407	5	231	5	264	11	548	16
-การไฟฟ้า	176	10	62	6	243	6	149	6	167	9
-พาณิชย์	272	56	205	62	151	47	491	48	621	111
-การขนส่งและการสื่อสาร	1,059	156	755	149	814	150	1,116	173	1,204	208
-การท่องเที่ยว	69	14	33	9	34	8	47	15	40	13
-บริการ	4,536	814	4,964	961	5,614	1,201	5,532	1,252	6,126	1,543
รวม	6,915	1,121	6,493	1,214	7,168	1,446	7,708	1,539	8,836	1,936

ที่มา : Statistical yearbook of Maldives 1986.

ด้านสังคม

กิจกรรมด้านสังคมและวัฒนธรรมของผู้หญิงมัลดีฟส์แตกต่างจากผู้ชายพ่อแม่ของเด็กๆ ให้ลูก ๆ ช่วยทำงานเพื่อนำรายได้มาให้ครอบครัว โดยสอนลูกสาวให้ดูแลครอบครัว ลูกชายจะสอนให้ต่อเรือโดยใช้เปลือกมะพร้าว

บทบาทของผู้หญิงในสังคมมัลดีฟส์ ไม่แตกต่างไปจากผู้หญิงในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย คือผู้หญิงจะมีหน้าที่เป็นแม่บ้าน ดูแลและให้ความสะดวกสบายแก่สามีและบุตร ในขณะที่ผู้ชายเป็นผู้หา มีความสำคัญที่สุดในครอบครัว ภรรยาต้องทำทุกอย่างตามที่สามีต้องการ จนบางครั้งมีความรู้สึกว่าคุณกดขี่ แม้ภรรยาจะไม่เต็มใจทำในบางสิ่งบางอย่างแต่ต้องเห็นใจ ทั้งนี้เพื่อความสงบสุขของครอบครัว อนึ่ง ผู้ชายมัลดีฟส์สามารถมีภรรยาได้ถึง 4 คน

การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในโปรแกรมการพัฒนาประเทศและโปรแกรมพิเศษอื่น ๆ

ปัจจุบันผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ ทั้งในระดับปฏิบัติการและระดับวางแผน จนถึงระดับบริหาร

กลุ่มผู้หญิงที่มีส่วนร่วมในโปรแกรมการพัฒนาประเทศคือ The Office for Women's Affairs มีที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยกรรมการ 18 คน มาจากกระทรวงและกรมต่าง ๆ ที่ปรึกษามีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสตรี ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัย การศึกษาและการเกษตร The Office for Women's Affairs จะทำงานอย่างใกล้ชิดกับกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

Office for Women's Affairs ได้จัดการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดสวน, โภชนาการ, และกิจกรรมหารายได้ต่าง ๆ เช่น งามฝีมือและการตัดเสื้อผ้า โดยได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศและได้รับเงินช่วยเหลือจาก UNICEF

ในเดือนมีนาคม 1980 ได้มีการประชุมสตรีแห่งชาติครั้งแรก เพื่อแก้ไขปัญหาซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ในเดือนพฤศจิกายน 1980 ได้มีการจัดตั้ง Women's Advancement Fund และในปี 1981 ได้จัดการประชุมสตรีแห่งชาติครั้งที่ 2

ประเทศมัลดีฟส์ ได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้สังคมมีการเปลี่ยนแปลงบทบาท

ของผู้หญิงมัลดีฟส์ ในปัจจุบันต่างจากที่ผ่านมา ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในด้านเศรษฐกิจและ
แรงงาน ความสัมพันธ์ของครอบครัวและชนบทรรมนิยมประเพณีดั้งเดิมเปลี่ยนไป ผู้หญิงมี
สถานภาพทางสังคมดีขึ้น มีการจัดโปรแกรมการช่วยเหลือพิเศษให้ผู้หญิง ซึ่งจะต้องทำให้
ประสบผลสำเร็จต่อไป

ด้านการเมือง

ในสมัยก่อนที่จะมีศาสนาอิสลาม (ก่อน 1153 AD) ประเทศมัลดีฟส์ปกครองโดย
ผู้หญิง เป็นผู้นำของหมู่เกาะต่าง ๆ ประชากรนับถือศาสนาพุทธ มีพระราชินีองค์สุดท้ายใน
ต้นศตวรรษที่ 16 ต่อจากนั้น ประเทศมัลดีฟส์มีผู้ชายปกครองโดยตลอด

การเข้ามามีส่วนร่วมในการเมืองของผู้หญิง ถูกกีดกันโดยชนบทรรมนิยมประเพณี ที่
ให้ผู้ชายเป็นผู้นำเช่นเดียวกับชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมของชายและหญิงแตกต่างกัน

รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐได้ประกาศใช้ในปี 1953 รัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้มอบบัญญัติ
ให้ผู้หญิงมีสิทธิออกเสียงในการเลือกตั้งเป็นครั้งแรก ชนบทรรมนิยมของมัลดีฟส์มีว่า ผู้
ปกครองประเทศต้องมีเพียงคนเดียวและต้องเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง ระหว่างที่มีลัทธิสังคมนิยม
อาณานิคมของอังกฤษ ประเทศมัลดีฟส์ปกครองโดยสุลต่าน เมื่อได้รับเอกราชจากอังกฤษ
ก็มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีขึ้นเป็นผู้นำ และมีการยืนยันว่าประธานาธิบดีต้องเป็นผู้ชาย
โดยกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญไว้ว่า the president "shall be of the male sex"
ผู้หญิงมีสิทธิในการเลือกตั้งประธานาธิบดี และรัฐสภา และมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งใน the
Citizen's Majlis และ the Citizen's Special majlis แต่มีผู้หญิงจำนวนน้อย
ลงสมัครรับเลือกตั้ง แม้จะมี 54 ที่นั่งใน Majlis แต่ 8 ที่นั่งได้รับการแต่งตั้งโดย
ประธานาธิบดี และหนึ่งในจำนวน 46 ที่นั่งที่เหลืออยู่เป็นของผู้หญิง

สาเหตุที่มีผู้หญิงจำนวนน้อยลงสมัครรับเลือกตั้ง เพราะสมาชิกของ Majlis ต้องอยู่
ในเมืองหลวงซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูง ส่วนสังคมในหมู่เกาะเล็ก ๆ นอกเมือง Male ซึ่งทุกๆ คน
รู้จักกันหมด ชัยชนะในการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับชื่อเสียงในท้องถิ่น ซึ่งคนในท้องถิ่นพร้อมใจกัน
ให้ผู้ชายทั้งหมด

ในมัลดีฟส์ ไม่มีพรรคการเมือง ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะลงสมัครอิสระ ไม่มีองค์การ

พรรคการเมืองที่ผู้หญิงสามารถเข้าร่วมได้ เป็นการยากที่ผู้หญิงจะมีบทบาทสำคัญในรัฐสภา

ปัจจุบันการปกครองระดับท้องถิ่น หัวหน้าเกาะมีบทบาทสำคัญมาก เจ้าหน้าที่เหล่านี้แต่งตั้งโดยรัฐบาล และเนื่องจากประเพณีทางศาสนาสืบเนื่องกันมา เจ้าหน้าที่ทั้งหมดต้องเป็นผู้ชาย แม้ว่าตามทฤษฎีผู้หญิงสามารถเป็นหัวหน้าเกาะได้ แต่ไม่มีใครทำเช่นนั้น

ผู้หญิงสามารถเข้ามาร่วมงานกับรัฐบาล โดยการเข้ารับราชการหรือเป็นรัฐมนตรีที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ปัจจุบันยังไม่มีผู้หญิงเข้าร่วมในคณะรัฐมนตรี แต่มีผู้หญิง 2-3 คน มีตำแหน่งความรับผิดชอบสูง ในหน้าที่ราชการ เช่น ในกระทรวงสาธารณสุขและการศึกษา ผู้อำนวยการของ the Office for Women's Affairs

ในปี 1962 ขณะที่มัลดีฟส์ตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ผู้หญิงประมาณ 4,000 คนได้ร่วมกันเรียกร้องอิสรภาพ และองค์การของสตรีได้รวบรวมเงินเพื่อสนับสนุนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพ

รัฐบาลของประเทศมัลดีฟส์ส่วนใหญ่บริหารงานโดยผู้ชาย ผู้หญิงมีความปลอดภัย แต่ถูกจำกัดในระบบการเมือง ประเทศมัลดีฟส์เปลี่ยนแปลงการและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้ผู้หญิงมีบทบาทในสังคม เศรษฐกิจและการเมือง

3.2.2 บทบาทของสตรีในประเทศลาว

ด้านเศรษฐกิจ

ตามขนบธรรมเนียมประเพณีของประเทศลาว ไม่นับว่าผู้หญิงมีส่วนในเรื่องแรงงาน ผู้หญิงจะช่วยทำไร่นาของครอบครัว ไม่ได้ออกไปทำงานข้างนอก ทั้งนี้เพราะผู้หญิงได้รับการศึกษาต่ำ ต้องรับหน้าที่เป็นภรรยาและเป็นแม่ สงครามที่เกิดขึ้นทำให้เศรษฐกิจเสื่อมโทรม ทรัพย์สินและราษฎรเสียหาย ผู้ชายต้องออกรบ ผู้หญิงจึงต้องเข้ามามีส่วนร่วมในเศรษฐกิจของประเทศ ต้องทำงานต่าง ๆ แทนผู้ชาย เช่นการจับปลา การผลิตอาหาร และการเพาะปลูก

หลังจากได้เสรีภาพแล้วรัฐบาลลาวได้สนับสนุนให้ผู้หญิงอ่านออกเขียนได้ และได้จัดหลักสูตรวิชาชีพระดับต่าง ๆ เพื่อจะได้นำไปประกอบอาชีพหารายได้ให้แก่ครอบครัว

อัตราแรงงานของผู้หญิงที่มีส่วนร่วมด้านอุตสาหกรรมยังต่ำ ผู้หญิงที่ทำงานในโรงงานคิดเป็นร้อยละ 20.3 ของแรงงานทั้งหมด ด้านพาณิชย์กรรม มีผู้หญิงร้อยละ 50 ด้านสาธารณสุขร้อยละ 48.8 ด้านบริการมีผู้หญิงร้อยละ 22-25 ที่ทำงานในสำนักงานและร้อยละ 50 ในด้านการศึกษา ส่วนด้านงานฝีมือมีแรงงานผู้หญิงร้อยละ 60 ที่ทำงานด้านนี้ซึ่งมีอยู่ทุกส่วนของประเทศ

ตารางแสดงแรงงานแยกตามอายุและเพศ

แรงงานทั้งหมด	ผู้ชาย	ผู้หญิง	รวม
15-44 ปี	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)	
15-19	11.4	12.9	344,954
20-24	8.9	10.9	281,716
25-29	9.3	10.3	277,759
30-34	6.7	7.3	199,137
35-39	6.6	6.6	187,923
40-44	4.3	4.8	128,363
รวม	47.2	52.8	1,419,852
			ร้อยละ 100

ผู้หญิงลาวซึ่งยังไม่ได้แต่งงานที่มีอายุระหว่าง 15-22 ปี ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 23-35 ปี ส่วนใหญ่จะแต่งงานแล้วต้องดูแลเลี้ยงบุตร การทำงานด้อยคุณภาพลง

แรงงานของผู้หญิงจะมีส่วนอย่างมากในด้านการเกษตร และส่วนน้อยในด้านการอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพราะเศรษฐกิจของประเทศขึ้นอยู่กับเกษตร นอกจากนี้ผู้หญิงลาวยังมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีสิทธิในการออกเสียง และการบริหารทุกระดับ มีผู้หญิงลาว 4 คนเป็นสมาชิกของ the Central Committee of the Lao Revolutionary People's Party.

สถิติการใช้แรงงานของผู้หญิงลาวก็คล้าย ๆ กับผู้หญิงในประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการผลิตข้าว ตั้งแต่การไถหว่าน การปักดำ ไปจนถึงการเก็บเกี่ยว ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ไม่สามารถให้สัตว์หรือเครื่องจักรช่วยได้ นอกจากการปลูกข้าวแล้ว ผู้หญิงยังมีส่วนช่วยในการปลูกพืชผลต่าง ๆ เช่น การปลูกผัก มะเขือเทศ มันสำปะหลัง การปลูกฝ้ายและการเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น

ปัจจุบันผู้หญิงลาวมีบทบาทสำคัญในการสร้างเศรษฐกิจของประเทศ คือมีส่วนในการส่งเสริมการผลิต การชลประทาน การเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร การนำเทคนิคสมัยใหม่มาใช้ในการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงมีบทบาทอย่างมากในการเคลื่อนไหวของสหกรณ์การเกษตร

ในปี 1975 ผู้หญิงและผู้ชายลาวที่ทำงานอย่างเดียวกันจะได้รับค่าจ้างเท่ากัน แต่การทำงานบ้านของผู้หญิงลาวเช่น การปรุงอาหาร การซักผ้า การทำความสะอาดบ้าน การนึ่งฝ้าย การทอผ้า การเลี้ยงลูก และงานบ้านอื่น ๆ ไม่ได้รวมอยู่ในสถิติแรงงาน ถ้ารวมงานดังกล่าวทั้งหมดที่ผู้หญิงต้องทำทุก ๆ วันเข้าในสถิติแรงงานแล้วจะเห็นได้ว่าผู้หญิงในชนบททำงานมากกว่าผู้ชาย 2 ชั่วโมงใน 1 วัน

ด้านสังคม

สังคมของประเทศลาวประกอบด้วยกลุ่มชน 68 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมานาน อารยธรรมของอินเดียและศาสนาฮินดูได้เข้ามามีอิทธิพลในระยะแรก และได้เปลี่ยนแปลงมานับถือศาสนาพุทธในเวลาต่อมา

แม้ว่าวัฒนธรรมของลาวจะเปลี่ยนไป แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนคือสถานภาพของผู้หญิงลาวที่ต่ำกว่าผู้ชาย ผู้ชายเป็นใหญ่ในบ้านและในสังคม ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชายทางด้าน

เศรษฐกิจ ชนบทธรรมนิยมประเพณีของลาวห้ามผู้หญิงได้รับการศึกษา ทำให้ผู้หญิงไม่รู้หนังสือต้องอยู่กับบ้าน ดูแลครอบครัวและลูก นอกจากทำงานบ้านแล้วต้องช่วยผู้ชายทำงานทำไร่อีกด้วย ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิมีเสียงในสังคม

ในปี 1930 ได้มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในประเทศกลุ่มอินโดจีน รวมถึงการเคลื่อนไหวของผู้หญิงด้วย ผู้หญิงลาวได้เคลื่อนไหวเพื่อต่อสู้และขัดขวางการเก็บภาษีแพง ประท้วงการไม่ดูแลเอาใจใส่และการกระทำทารุณของผู้ชาย ได้มีการตั้งกลุ่มผู้หญิงขึ้นในหลายจังหวัด

ในปี 1945 ผู้หญิงลาวจำนวนมากเข้าไปมีส่วนร่วมในการจลาจลเพื่ออิสรภาพของประเทศ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การเคลื่อนไหวของผู้หญิงลาวได้ขยายไปอย่างกว้างขวาง ได้มีการตั้งกลุ่มผู้หญิงลาวอิสระ (Lao Issala Women) และกลุ่มทหารหญิงเพื่อปฏิบัติการใต้ดิน ผู้หญิงเหล่านี้กลายเป็น กองโจร ลูกเสือและผู้ส่งข่าว องค์การผู้หญิงได้รณรงค์เพื่อผลผลิต การศึกษา และสาธารณสุข

ในปี 1955 ได้มีการก่อตั้งพรรคการเมืองชื่อ the Lao People's Revolutionary เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 1955 สมาคมมีวัตถุประสงค์ในการรวบรวมผู้หญิงทุกกลุ่มในประเทศเพื่อต่อต้านการบุกรุกของต่างชาติ ทำให้เกิดการลงนามที่เรียกว่า Vientiane Agreement เพื่อสนับสนุนความสัมพันธ์ของชาติ เป็นครั้งแรกตกลงประนีประนอมว่าที่ผู้หญิงกลุ่มต่าง ๆ มีสิทธิในการออกเสียงและมีสิทธิเลือกตั้ง นอกจากนี้ยังมีส่วนร่วมในงานด้านต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ วัฒนธรรม การศึกษา สาธารณสุข สัมผัสสุขภาพรับ งานสำนักงาน ศิลปะ เป็นต้น

ในปี 1965 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสมาคมสตรีลาว (the Lao Women's Association) มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมผู้หญิงลาวทุก ๆ กลุ่ม ทุกส่วนทั้งประเทศ สมาคมมีสมาชิกมากกว่า 126,000 คน ช่วยกันทำกิจกรรมด้านต่าง ๆ

ต่อมาสมาคมสตรีลาว หรือ the Lao Women's Association ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Lao Women's Union ซึ่งเป็นสมาชิกของ the Women's International

Democratic Federation มีหน้าที่สำคัญคือ ให้การศึกษาแก่ผู้หญิงเพื่อให้ความรู้ในทุก ๆ ด้าน ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในการบริหารเศรษฐกิจ รัฐและสังคม ส่งเสริมให้ความเสมอภาคเท่าเทียมผู้ชาย และมีส่วนร่วมในการป้องกันและสร้างชาติ

ด้านการเมือง

ปัจจุบันผู้หญิงลาวเข้าร่วมในขบวนการตัดสินใจทุกระดับของรัฐและสังคม ผู้หญิงลาวมีตำแหน่งในระดับผู้นำของพรรคการเมืองและรัฐบาล นอกจากนี้ยังเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ the Central Committee of the Lao Revolutionary People's Party ในจังหวัดต่าง ๆ ผู้หญิงมีส่วนร่วมในคณะกรรมการจัดการและตรวจสอบสหกรณ์การเกษตร

ในปี 1975 ผู้หญิงลาวมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านการเมืองมากขึ้น ซึ่งทำให้มีโอกาสในการพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะด้านการตัดสินใจ

ผู้หญิงลาวมีส่วนร่วมในองค์กรต่าง ๆ ได้แก่

1. Lao Women's Union
2. the Union of Lao People Revolutionary Youth
3. the Trade Union
4. the Lao Front for National Construction
5. the Labour Collectives และอื่น ๆ

นอกจากนี้ ผู้หญิงลาวยังมีส่วนร่วมในการป้องกันประเทศ โดยเข้าร่วมในกิจกรรมของชาติ และองค์การระหว่างประเทศ เช่น

1. the Lao National Committee for Peace and Solidarity with the Peoples.
2. the World Federation of Democratic Youth
3. the Women's International Democratic Federation

ผู้หญิงลาวที่มีส่วนร่วมด้านการเมืองมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีผู้หญิงสาวประมาณ 4,856 คน เข้าร่วมในพรรคการเมือง Lao People's Revolutionary Party (LPRP) เป็นสมาชิก the Lao Women's Union จำนวน 446,141 คน หรือ

คิดเป็นร้อยละ 24.31 ของประชากรหญิงทั้งหมด เด็กผู้หญิงประมาณ 89,294 คน เป็นสมาชิก the Union of Lao People's Revolutionary Youth (ULPRY) คิดเป็นร้อยละ 44 ของสมาชิกทั้งหมด

3.2.3 บทบาทของสตรีในประเทศเวียดนาม

ด้านเศรษฐกิจ

ภาวะเศรษฐกิจ ภายหลังจากสงครามของเวียดนามทำให้ผู้หญิงมีความสำคัญด้านแรงงานเป็นอย่างมาก ผู้หญิงเวียดนามเข้าไปมีส่วนร่วมในการสร้างและพัฒนา เศรษฐกิจในภาคใต้ โดยการไปช่วยเปลี่ยนรูปการอุตสาหกรรมและการค้าระบบนายทุน ผู้หญิงที่ทำการค้ารายย่อยได้รวมกันเป็นสาขาและกลุ่ม ได้มีการจัดตั้งตลาดมากกว่า 2,000 แห่ง เกือบร้อยละ 80 ของสมาชิกที่จัดการตลาดเป็นของ Viet Nam Women's Union cadres. ซึ่งให้การศึกษาคณะและช่วยกระตุ้นเรื่องการบริหารการค้าแก่ผู้ค้ารายย่อย ผู้ค้ารายย่อยประมาณ 20,000 รายได้รวมตัวกันเป็นเครือข่าย ในการซื้อและสหกรณ์การตลาด

จุดมุ่งหมายประการหนึ่งในการพัฒนาคุณภาพแรงงานของผู้หญิงคือ การเป็นนักวิทยาศาสตร์ ช่างเทคนิค ผู้บริหารและนักการศึกษา ได้มีการสร้างโรงงาน การอุตสาหกรรม โรงเรียน โรงพยาบาลและห้างสรรพสินค้า เพิ่มขึ้น เป็นการสร้างงานให้แก่ผู้หญิงมากขึ้น ผู้หญิงร้อยละ 44.5 เป็นคนงานและร้อยละ 23.8 ทำงานที่ต้องใช้สมอง

ปัจจุบันมีผู้หญิงเวียดนามที่ทำงานร้อยละ 56 ร้อยละ 46 เป็นแรงงานในภาคเศรษฐกิจของรัฐ และมากกว่าร้อยละ 60 เป็นแรงงานในภาครวม แรงงานผู้หญิงประมาณร้อยละ 70-80 เป็นแรงงานด้านการผลิตหรือทำงานในด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม สาธารณสุข และสาขาต่าง ๆ ด้านวัฒนธรรม อุตสาหกรรมขนาดเล็กและงานฝีมือ งานที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ทำเป็นงานตั้งแต่ระดับที่ไม่ใช่ช่างฝีมือ ไปจนถึงงานช่างเทคนิค และงานด้านผู้จัดการ ผู้หญิงเวียดนามได้รับสมญานามว่า "นักรบ" และ "วีรสตรีแรงงาน" นอกเหนือจากการเป็นพลเมืองของประเทศ การเป็นคนทำงานและการเป็นแม่

ด้านการเกษตร ผู้หญิงก็เป็นแรงงานสำคัญในการนำเทคนิคสมัยใหม่มาใช้ และเพิ่มผลผลิต มีผู้หญิงร้อยละ 65 เป็นชาวนา ร้อยละ 80 ของแรงงานของผู้หญิงทั้งหมด มีอาชีพ

ในการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ พวกเขาต้องต่อสู้กับสิ่งต่าง ๆ เช่น ภัยธรรมชาติ ได้แก่ การขาดแคลนน้ำ น้ำท่วม ฯลฯ แผลง การขาดแคลนทุน เมล็ดพันธุ์พืช เครื่องมือ การปรับปรุงดิน การขาดคลอง เป็นต้น

ได้มีการก่อตั้งเครือข่ายของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาด้านการเกษตรเกือบทุกจังหวัด ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเหล่านี้จะออกไปทำงานในสหกรณ์การเกษตรต่าง ๆ มีผู้หญิงได้รับการศึกษาระดับสูงในสาขาการปลูกพืชเพิ่มขึ้น ขณะนี้ผู้หญิงที่เป็นนักทำเรื่องสวนไร่นา (agronomist) ประมาณ 1 ใน 3 ของนักทำเรื่องสวนไร่นาทั้งหมดงานด้านนี้ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี โดยจะเห็นได้จากที่สหกรณ์ทุกแห่งจะมีห้องสมุด ซึ่งมีหนังสือด้านการปลูกพืชและเทคนิคการเกษตร และมีการจัดหาหนังสือใหม่มาเพิ่มอยู่เสมอ Women's Union มีส่วนช่วยให้ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาเทคนิคสมัยใหม่ และการเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเอง ให้แก่กลุ่มผู้หญิงที่เป็นชาวนา เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการทำงานของตน

Women's Union ได้ร่วมมือกับสหกรณ์จัดการฝึกอบรมด้านเทคนิคการเกษตร โดยเห็นถึงเทคนิคที่ผู้หญิงชาวนาต้องการใช้ในการทำงานบ่อย ๆ และได้จัดกลุ่มผู้หญิงชาวนาออกเป็นกลุ่มที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น ด้านการใช้กำลังน้ำและการใช้ปุ๋ย ฯลฯ นอกจากนี้ยังช่วยดูแลสุขภาพของผู้หญิงและสถานภาพของครอบครัวของผู้หญิงเหล่านี้

การเคลื่อนไหวในการพัฒนาคุณภาพ และการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรมีทั่วไปทั้งประเทศ และมีแนวโน้มว่ามีความมั่นคงขึ้น ในปี 1985 มีการปลูกข้าวมากกว่า 1.5 หมื่นล้านตารางเมตร

The Viet Nam Federation of Trade Unions เป็นองค์กรที่มั่นคงที่สุดของแรงงานและลูกจ้างชาวเวียดนาม สหภาพแห่งนี้ได้ก่อตั้งระบบการทำงานสตรี (Women's Work System) ซึ่งได้เริ่มกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การรวบรวมองค์การของผู้หญิง การเป็นพี่เลี้ยงและแนะนำในเรื่องการงาน และภาวะความเป็นอยู่ของผู้หญิงที่ทำงาน และที่เป็นลูกจ้าง

ตารางแสดงแรงงานหลักๆ ในงานด้านต่าง ๆ

งานด้านต่าง ๆ	แรงงานคิดเป็นร้อยละ
1. การเกษตร	65
2. อุตสาหกรรมเบา	65
3. อุตสาหกรรมหนัก	29
4. บริการด้านสาธารณสุข	61
5. การศึกษา (รวมระดับบริหาร)	72
6. วัฒนธรรมและศิลปะ	46
7. การค้าที่บ้าน	63
8. อุตสาหกรรมอาหารสำเร็จรูป	60
9. ไปรษณีย์และโทรคมนาคม	40
10. อุตสาหกรรมซ่อมเครื่องจักร	37
11. การธนาคาร	60
12. อุตสาหกรรมขนาดเล็กและงานฝีมือ	70-80

ผู้หญิง เวียดนามที่ทำงานในวิชาชีพต่าง ๆ

วิชาชีพ	คิดเป็นร้อยละ
- ทำงานและเป็นลูกจ้างหลังจากผ่านการฝึก อบรมอาชีพะ ระดับมัธยมศึกษา	58
- ช่างเทคนิค	36
- อาจารย์มหาวิทยาลัย	26.6
- วิศวกร	40
- หมอ	38
- เกษีษกร	54

แรงงานผู้หญิงด้านการเกษตร

งานเกษตรชนิดต่าง ๆ	อัตราร้อยละ
- การเตรียมดิน	30
- การหว่านและปลูกพืช	100
- การดูแลพืช (ใส่ปุ๋ย)	80
- การเก็บเกี่ยว	60
- การเลี้ยงสัตว์	100

ผู้หญิงที่อยู่ที่ในตำแหน่งผู้นำ

ตำแหน่ง	1965	1985
- ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการกอง	21	175
- ผู้จัดการและผู้ช่วยผู้จัดการโรงงาน	50	160

N.B Statistical data obtained from the Viet Nam Federation of Trade Unions (Women's work Commission), the Viet Nam Women's Union and the Labour Ministry (Women Workers' Bureau).

ด้านสังคม

ลักษณะพิสดารทำให้เกิดความคิดที่ว่า ผู้หญิงอ่อนแอและไม่มีประโยชน์ ต้องอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของผู้ชาย แต่ความเป็นจริงแล้วผู้หญิงเป็นกำลังผลิตที่สำคัญ และเป็นกำลังที่สำคัญของบ้าน ต้องทำงานบ้านต่าง ๆ สังคมเวียดนามยกย่องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ถ้ามีลูกชาย จะพูดได้ว่ามีผู้สืบสายโลหิต แต่ถ้ามีลูกผู้หญิงจะพูดเช่นนั้นไม่ได้ ลูกผู้หญิงจึงไม่ได้รับความเอาใจใส่จากครอบครัว ต้องทำงานหนัก แต่ไม่มีสิทธิในมรดก และถูกกีดกันไม่ให้รับการศึกษา และไม่อนุญาตให้สอบแข่งขันเป็นขุนนาง เมื่อแต่งงาน ผู้หญิงต้องเชื่อฟังสามี เมื่อสามีเสียชีวิต ผู้หญิงก็จะไม่มีอิสระ ต้องเชื่อฟังลูกชายคนโต

หญิงสาวจะไม่มีโอกาสเลือกคู่ครอง ไม่สามารถแต่งงานกับชายคนรัก พ่อและแม่จะเป็นคนเลือกคู่ครองให้ ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะมีอำนาจเป็นหัวหน้าครอบครัว ในขณะที่สามีสามารถมีภรรยาได้หลายคนตามที่เข้าต้องการ ภรรยาต้องซื้อสัตย์ต่อสามี ผู้หญิงที่ไม่ซื้อสัตย์จะถูกลงโทษแต่ผู้ชายที่ไม่ซื้อสัตย์จะไม่ถูกลงโทษใด ๆ สามีจะไม่ยอมรับภรรยาที่ไม่มีลูก

ผู้หญิงที่เป็นภรรยาหลวงไม่ต้องทำงาน มีหน้าที่ในการจัดลำดับภรรยา นางบำเรอ คนใช้ และลูกสาว สังคมของเวียดนามจัดตามลำดับชั้นอาวุโสของครอบครัว จักรดินพรดี้มีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด ขุนนางแบ่งออกเป็น 9 ชั้น เป็นกลุ่มที่มีการศึกษาคอยเก็บค่าเช่า และภาษีราษฎรหรือจากเงินเดือนที่รับโดยตรงจากกษัตริย์

ในศตวรรษที่ 17 เมื่อสังคมพิสดารเสื่อมลงเพราะการขัดแย้งภายในของเวียดนามฐานะของผู้หญิงไม่ดีขึ้น กษัตริย์และขุนนางใช้ชีวิตอย่างเสเพล และนักรบราษฎรบังหลวง หญิงสาวจำนวนมากถูกบังคับให้เป็นนางสนมของกษัตริย์

ต่อมามูลรากของระบบนายทุนในสังคมพิสดารเสื่อมลง เงินมีอำนาจเหนือสิ่งใด ผู้หญิงกลายเป็นเลืกค้า ได้รับความทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก

ในกลุ่มชนวนาที่தாகจน ผู้หญิงมีบทบาทสำคัญยิ่ง นอกจากช่วยสามีทำงานแล้วยังต้องรับภาระงานบ้าน ทั้งนี้ทำให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันในการทำงาน แสดงว่าผู้หญิงเท่าเทียมชาย

ในกลุ่มของประชาชนธรรมดา ผู้หญิงมีฐานะเท่าเทียมชาย เมื่อผู้ชายออกรบ ผู้หญิงก็จะรับผิดชอบ ในการทำงานนอกบ้านและในบ้าน

ในศตวรรษที่ 19 เวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ตลอดระยะเวลาที่ฝรั่งเศสครอบครองเวียดนาม ฐานะของผู้หญิงเวียดนามไม่แตกต่างจากเมื่อก่อนนัก จนถึงปี 1930 ได้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองชื่อ the Indochinese Communist Party โดยประธานาธิบดี โฮ จี มินห์ (Ho Chi Minh) ความหวังใหม่ของผู้หญิงเวียดนามได้เริ่มขึ้น พรรคการเมืองของประธานาธิบดีมีความเห็นว่าการปฏิวัติจะได้รับชัยชนะก็ต่อเมื่อผู้หญิงได้เข้ามามีส่วนร่วม พรรคจะได้จัดตั้ง the Women's Union for Emancipation หรือ the Viet Nam Women's Union ในปัจจุบัน ได้มีการรวมกำลังผู้หญิงทำงาน ชาวนา กรรมกร และผู้มีความรู้ ซึ่งมีความรักชาติ และเกลียดผู้ครอบครอง

ในวันที่ 2 กันยายน 1945 เวียดนามได้ประกาศอิสรภาพ ต่อจากนั้นการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ก็ได้ตามมา ได้มีการประกาศใช้กฎหมายเกี่ยวกับการแต่งงานและครอบครัว โดยยกเลิกกฎหมายเก่าของพินดัล ได้มีการปฏิรูปที่ดิน และมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องฐานะของผู้หญิงเวียดนามอย่างมากมาย

ในปี 1946 รัฐธรรมนูญของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (Constitution of the Democratic Republic of Viet Nam) ได้กำหนดความเสมอภาคระหว่างเพศและให้ผู้หญิงมีสิทธิในการออกเสียง ได้มีการยกฐานะ บทบาทและหน้าที่ของผู้หญิงเวียดนามในด้านการเป็นพลเมือง คนทำงาน ภรรยาและแม่ในสังคมใหม่และให้เสรีภาพในด้านต่าง ๆ เท่าเทียมผู้ชาย

ด้านการเมือง

กิจกรรมด้านการเมืองของผู้หญิงเวียดนามทำให้ผู้หญิงเกิดความตื่นตัว เป็นอิสระและมีความเท่าเทียมกับผู้ชาย หลังจากนั้นที่เวียดนามประกาศอิสรภาพเมื่อวันที่ 2 กันยายน 1945 ทำให้ผู้หญิงมีสิทธิในการออกเสียงและมีสิทธิรับเลือกตั้ง

ในปี ค.ศ. 1946 มีผู้หญิงจำนวน 10 คนได้รับเลือกเป็นสมาชิกของสภาสามัญ ในสมัชชาแห่งชาติ (National Assembly) คิดเป็นร้อยละ 2.48 ของสมาชิกสภาทั้งหมด

ความเสมอภาคอย่างสมบูรณ์ของผู้หญิงเวียดนามได้ประกาศไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับแรก
ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนามปี 1946 ว่า "ผู้หญิงมีความเสมอภาคเท่าเทียม
กับผู้ชายในทุก ๆ ด้าน" (" Women enjoy equal rights with men in all
spheres")

สถานการณ์ในปี 1981-1984 มีผู้หญิงเป็นตัวแทนราษฎรในส่วนภูมิภาคร้อยละ 22.9
และเพิ่มเป็นร้อยละ 29.01 ในปี 1985-1989

17 ใน 40 จังหวัดและเมืองทั่วประเทศมีผู้หญิงเป็นรองประธานคณะกรรมการ
ราษฎรในส่วน ภูมิภาค (the Provincial People's Committee) และเป็นสมาชิก
28 คน

ในระดับสูงขึ้นไปมีผู้หญิง 20 คนเป็นรัฐมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการและตำแหน่งที่มีชื่อ
เสียงอื่น ๆ ส่วนในตำแหน่งผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการโรงงาน มีผู้หญิงดำรงตำแหน่ง
ดังกล่าวประมาณ 200 คน มีผู้หญิงจำนวน 160 คน เป็นหัวหน้าและทำการแทนหัวหน้ากอง
และสถาบัน มีผู้หญิง 427 คน เป็นหัวหน้าและหัวหน้าของหน่วยงานบริการในส่วนภูมิภาค
และสาขา ในพรรคคอมมิวนิสต์ (Communist Party) ร้อยละ 20 ของสมาชิกเป็นผู้หญิง
มีผู้หญิง 8 คนเป็นสมาชิกของ the Party Central Committee และผู้หญิงประมาณ
8,000 คน (ร้อยละ 11) ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการพรรคการเมืองต่าง ๆ ตั้ง
แต่ระดับล่างจนถึงระดับสูง

นอกจากผู้หญิงเวียดนามจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการเมืองระดับต่างๆ แล้ว Women's
Union ยังช่วยเสริมบทบาทของผู้หญิงในด้านต่าง ๆ และมีส่วนร่วมในการออกกฎหมาย
เกี่ยวกับการรู้หนังสือเพื่อช่วยให้ผู้หญิงมีความเข้าใจกฎหมายสังคม สิทธิและหน้าที่ของผู้หญิง
และรู้กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

มีผู้หญิงจำนวนมากเป็นสมาชิก Trade Union ปัจจุบัน Trade Union มีสมาชิก
มากกว่า 3.2 ล้านคน เป็นผู้หญิง 1.7 ล้านคนและเป็นสมาชิก Central Executive
Committee of the Viet Nam Federation of Trade Unions 41 คน จาก
สมาชิก 155 คนในกองเลขานุการของ Federation of Trade Unions มีผู้หญิง

เป็นเลขาธิการ 3 คน

3.2.4 บทบาทของสตรีในประเทศอินเดีย

ด้านเศรษฐกิจ

ในปี 1981 อินเดียมีประชากร 659 ล้านคน ประชากรจำนวน 16 ล้านคนทำงานในภาครัฐบาล ในขณะที่ประชากร 75 ล้านคน ทำงานในภาคเอกชน ประชากรที่ทำงานทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 33.4

ในปี 1982 มีผู้ชายร้อยละ 51.23 และผู้หญิงร้อยละ 14.4 ของประชากรที่ทำงานทั้งหมด ผู้หญิงประมาณร้อยละ 85 ไม่ได้ทำงานสำหรับผู้หญิงที่ทำงานในเมืองคิดเป็นร้อยละ 16.5 มีอัตรามากกว่าผู้หญิงที่ทำงานในชนบท ซึ่งมีน้อยกว่าร้อยละ 7.6

ผู้หญิงเกือบร้อยละ 70 ทำงานสำคัญ ส่วนใหญ่จะทำงานด้านต่างๆ ประมาณร้อยละ 3 ของผู้หญิงที่ไม่แต่งงาน ร้อยละ 10 ของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ร้อยละ 13 ของผู้หญิงที่เป็นแม่มีอายุน้อยและร้อยละ 44 ของผู้หญิงที่หย่าร้างหรือแยกกันอยู่กับสามี ผู้หญิงในกลุ่มอายุระหว่าง 25-39 ปี จะทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมมากกว่าทำงานบ้านและค้าขาย

ผู้หญิงทำงานที่มีอายุระหว่าง 25-49 ปี สามารถอ่านออกเขียนได้ อย่างไรก็ตามมากกว่าร้อยละ 50 ของผู้หญิงที่ไม่ได้ทำงานสามารถอ่านออกเขียนได้

งานที่ผู้หญิงอินเดียทำได้แก่ เลขานุการ เสมียน พนักงานต้อนรับ หมอ ทนายความ ครู นักหนังสือพิมพ์ ผู้เชี่ยวชาญ ข้าราชการ เป็นต้น ผู้หญิงที่ทำงานหลังแต่งงานแล้ว ส่วนมากจะมีอาชีพเป็นครู หมอ หรือนักธุรกิจ ผู้หญิงเกือบร้อยละ 31 มีอาชีพรับราชการ ร้อยละ 11.80 เป็นครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 10.29 เป็นหมอ ร้อยละ 4.41 เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ร้อยละ 4.41 เป็นผู้เชี่ยวชาญ ร้อยละ 2.94 เป็นนักธุรกิจและร้อยละ 2.94 เป็นทนายความ

ผู้หญิงที่ทำงานขณะเป็นโสดเกือบร้อยละ 31 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 56 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและร้อยละ 8 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ผู้หญิงส่วนใหญ่ (เป็นโสดร้อยละ 61.54 และทำงานหลังแต่งงานแล้วร้อยละ 35.71) ทำงานในองค์กรใหญ่ ๆ ที่มีพนักงาน 500 คนหรือมากกว่านั้น ผู้หญิงที่ได้รับเงินเดือน

ระหว่าง 1,000 - 1,999 รูปีต่อเดือน มีประมาณร้อยละ 27.50

สังคมและสภาพแวดล้อมของการทำงานในประเทศอินเดียไม่ได้ขัดขวางผู้หญิงที่จะทำงาน สิ่งที่ต้องคำนึงคือการที่ผู้หญิงก้าวไปข้างหน้า, ทำงานหนัก, แสดงความสามารถพิเศษและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านสังคม

ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีประชากรเป็นจำนวนมาก โดยแบ่งแยกออกเป็นหลายกลุ่ม หลายศาสนา หลายภาษา หลายวรรณะ ทำให้องค์ประกอบของเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปตามความแตกต่างข้างต้น และการแบ่งชั้นทางเศรษฐกิจยังขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางระดับการศึกษา ประเภทของงานและอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตก

ปัจจุบันฐานะของผู้หญิงอินเดียอยู่ในสภาพที่สูงขึ้น ทั้งขึ้นอยู่กับการพัฒนาสังคมและสภาพแวดล้อมทางการเมือง การเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินเดียทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงฐานะของผู้หญิงในสังคม ผู้หญิงได้ก้าวเข้าสู่วงการของการศึกษา วิชาชีพ ศาสนา การเมือง และเศรษฐกิจของประเทศ ได้มีการฝึกอบรมผู้หญิงในด้านการเกษตร และงานฝีมือต่างๆ

การเปลี่ยนแปลงของผู้หญิงอินเดียได้ปรากฏเด่นชัดในสมัยที่ตกเป็นอาณานิคม คริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้เกิดการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีผลกระทบมาถึงทวีปต่าง ๆ รวมทั้งประเทศอินเดีย พวกหมอสอนศาสนาได้เดินทางมายังประเทศอินเดียในปี 1813 ได้มีการเคลื่อนไหวในการปฏิรูปสังคมและมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของผู้หญิงอินเดียในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ผู้มีส่วนร่วมในการปฏิรูปสังคมส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่อยู่ในตระกูลที่มีการศึกษาสูงและได้รับอิทธิพลทางความคิดจากประเทศตะวันตก ได้มีการจัดตั้งสมาคมและมีการออกวารสารและนิตยสารสำหรับผู้หญิง

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 Mahatma Gandhi ได้เรียกร้องให้ผู้หญิงทำงานเพื่ออิสรภาพของชาติ โดยใช้วิธีอหิงสา ซึ่งผู้หญิงได้ให้ความร่วมมือด้วยความอดทน

รัฐบาลอินเดียได้พยายามที่จะยกฐานะของผู้หญิงอินเดีย โดยการแต่งตั้ง Committee on the status of Women แต่ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

ต่อมาการเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินเดีย ได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก ได้มีการแต่งตั้งกลุ่ม
ผู้หญิงขึ้นหลายกลุ่มเช่น

- the Forum Against the Oppression of Women
- Stree Mukti Sangathan
- Progressive Organisation of Women

นอกจากนั้น ได้มีการจัดตั้งหน่วยพิเศษของผู้หญิงในกระทรวงสวัสดิการสังคม (the
Ministry of Social Welfare) และใน the SAARC Secretariat

ผู้หญิงได้ออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น ได้มีการจัดตั้ง Working Women's Forum
ในประเทศอินเดียซึ่งเป็นองค์กรที่ใหญ่ที่สุดองค์กรหนึ่งของพ่อค้าในตลาดย่อย ผู้ชายปลีกและ
โรงงานขนาดเล็กในเอเชียใต้ ได้มีการฝึกอบรมการทอผ้าไหมที่ศูนย์ผลิตเพื่อช่วยส่งเสริม
การเลี้ยงไหมของผู้หญิงยากจน

การมองผู้หญิงอินเดียในแง่ลบ ได้ถูกสื่อมวลชนช่วยแก้ไขที่ละน้อย Ministry of
Information and Broadcasting ได้ออกคำสั่งอย่างเข้มงวดไม่ให้เสนอโปรแกรมที่
แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย

อย่างไรก็ตาม การมองผู้หญิงในแง่ดี ไม่ได้เกิดขึ้นในทุกภาคและทุกสังคมของอินเดีย
ยังต้องใช้เวลาแทรกซึมเข้าไปในชนบทและในกลุ่มที่สำคัญ ๆ อีกต่อไป

ด้านการเมือง

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้หญิงอินเดียได้แสดงว่ามีส่วนร่วมในสังคมและการเมือง
โดยการกระทำเป็นหมู่ ผู้หญิงจำนวน 1,000 คน ได้มีส่วนร่วมใน Naxalbari ในการ
นัดหยุดงานของการรถไฟ การต่อสู้เรื่องสิทธิเดิมของหญิงที่นำมาเวลาแต่งงาน การต่อสู้
เรื่องการขึ้นราคาสินค้า การขาดแคลนและการกักตุนสินค้า ฯลฯ

จำนวนผู้หญิงใน Lok Sabha (สภาประชาชน-House of People) เพิ่มขึ้นจาก 28
คนในปี 1980 เป็น 42 คน ในปี 1987

ในปี 1985 มีผู้หญิงเป็นตำรวจชั้นสารวัตร 4 คน รองสารวัตร 11 คน ผู้ช่วยรอง
สารวัตร 35 คน

สำหรับผู้หญิงที่มีส่วนร่วมด้านการเมืองที่แท้จริงจะมีอัตราค่อนข้างต่ำ ในการเลือกตั้งทั่วไปในปี 1952 และ 1971 แสดงให้เห็นว่าผู้ชายไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งมากกว่าผู้หญิง โดยมีส่วนต่างกันถึงร้อยละ 11-15 แต่ในปัจจุบันผู้หญิงได้ไปใช้สิทธิในการเลือกตั้งมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากตารางข้างล่างนี้

การออกเสียงเลือกตั้งสภาราษฎร

ปี	ผู้หญิง (ร้อยละ)	ผู้ชาย (ร้อยละ)	รวม	ความแตกต่างระหว่างเพศ (ร้อยละ)
1952	37.1	55.0	-	-
1962	46.6	62.1	54.8	-15.42
1967	55.5	66.7	61.3	-11.25
1971	49.2	61.1	55.4	-11.85

ผู้สมัครเลือกตั้ง อัตราที่ได้ชัยชนะและสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งของสภาราษฎร

ปี	จำนวนผู้สมัคร เลือกตั้งหญิง	ผู้สมัครเลือกตั้ง ทั้งหมด (ร้อยละ)	อัตราที่ได้รับ ชัยชนะ (ร้อย ละของผู้ สมัครหญิง)	จำนวนสมาชิก ที่ได้รับเลือก ตั้ง	สมาชิกทั้งหมด (ร้อยละ)	จำนวนสมาชิก ทั้งหมด
1952				14	2.9	489
1957				27	5.5	494
1962	6	3.2	50.6	33	6.7	491
1967	66	2.8	42.4	28	5.4	515
1971	86	-	25.9	21	4.1	518
1973	-	-	-	22	4.2	519
1975	-	-	-	25	4.8	524
1977	70	-	27.1	25	4.9	312
1979	-	-	-	20	3.7	544
1980	142	3.2	19.7	28	5.3	525

ในสภาบริหารการบ้านเมือง (Council of State - Rajya Sabha) ในปี 1979 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 25 คนและมีผู้หญิงจำนวนไม่มากนักมีตำแหน่งเป็นเอกอัครราชทูต ข้าหลวงใหญ่ และกงสุลใหญ่

ในปี 1978 สถานทูตจำนวน 108 แห่งที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้า 8 แห่ง ข้าหลวงจำนวน 11 คน และกงสุลจำนวน 64 คน มีผู้หญิงเป็นอย่างละ 1 คน

รัฐบาลได้ให้การช่วยเหลือองค์การอาสาสมัครสำหรับผู้หญิง ร้อยละ 90 ของการช่วยเหลือ ได้แบ่งให้องค์การอาสาสมัครและรัฐบาลได้ยอมรับข้อเสนอหลายข้อของ Committee on the Status of Women. เช่นกฎหมายเกี่ยวกับฐานะของผู้หญิงในเรื่อง การหย่าร้าง, และเรื่องสินเดิมของหญิงที่นำมาเมื่อแต่งงาน เป็นต้น

National Council of Educational Research and Training ได้กำจัดเรื่องความไม่เสมอภาคทางเพศในหนังสือเรียน ในสารบัญชของหนังสือเลขคณิต ได้เน้นเรื่องบทบาทของการตัดสินใจของเด็กหญิงและผู้หญิง

อย่างไรก็ตามมีผู้หญิงเป็นจำนวนมากในชนบทของอินเดียยังไม่ได้ เข้าร่วมในการเคลื่อนไหวยของผู้หญิง ทั้งนี้เพราะพวกเขายังไม่รู้หนังสือ ยังไม่ได้ทำงาน ยากจน ขาดอาหารและยังอยู่ในชนบทธรรมเนียมประเพณีของสังคมที่ล้าหลัง

3.2.5 บทบาทของสตรีในประเทศอินโดนีเซีย

ด้านเศรษฐกิจ

การสำรวจสำมะโนประชากรปี 1980 แรงงานทั้งหมดของอินโดนีเซียมี 50.4 ล้านคน หรือร้อยละ 50.2 ของประชากรทั้งหมดที่มีอายุมากกว่า 10 ปี เป็นแรงงานผู้ชาย 33.9 ล้าน หรือร้อยละ 68

ส่วนแรงงานของผู้หญิงในปีเดียวกันมี 16.5 ล้านคน หรือร้อยละ 32 ของแรงงานทั้งหมด ประมาณร้อยละ 35.7 ของผู้หญิงในเมื่อทั้งหมดมีอายุมากกว่า 10 ปี และมากกว่าร้อยละ 24 ของผู้หญิงในชนบทเป็นกลุ่มที่ใช้แรงงาน มีอายุระหว่าง 35 และ 54 ปี และกลุ่มแรงงานผู้หญิงในเมืองที่มีอายุระหว่าง 30 และ 59 ปีเป็นกลุ่มแรงงานที่มีอัตรา

การทำกิจกรรมสูงสุด กลุ่มผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 25-44 ปี เข้าไปมีส่วนร่วมในตลาดแรงงานร้อยละ 41.07 และกลุ่มผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 45-59 ปี ร้อยละ 44.02

ผู้หญิงมีบทบาทในกิจกรรมด้านเศรษฐกิจน้อยกว่าผู้ชาย แต่ผู้หญิงจะทำกิจกรรมอื่น ๆ ประเภทของครอบครัวมากกว่าผู้ชาย

จากการสำรวจตลาดแรงงานของชาติในปี 1976 จะเห็นว่าผู้ถูกจ้างผู้หญิงจำนวน 16.3 ล้านคน และร้อยละ 43-48 เป็นการทำงานที่ไม่ได้รับค่าจ้าง เพราะเป็นงานของครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานในภาคเกษตรกรรม

การทำงานของผู้หญิงอินโดนีเซียแบ่งออกเป็นหลายชั้น ในชั้นแรกผู้หญิงจะทำงานก่อนแต่งงาน และลาออกจากงานเมื่อมีบุตร ชั้นต่อมาจะกลับเข้าไปทำงานใหม่ เมื่อลูก ๆ โตพอที่จะให้คนอื่นเลี้ยงได้แล้ว เลี้ย้อัตราแรงงาน (Labour Force Participation Rate-(LFPR) ของกลุ่มผู้หญิงที่มีอายุ 30-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 51-59

สำหรับแรงงานของกลุ่มผู้หญิงที่ย่ำร้าง และเป็นหม้ายที่อยู่ในเมืองคิดเป็นร้อยละ 43.4 และที่อยู่ในชนบทคิดเป็นร้อยละ 54.1 ในขณะที่อัตราแรงงานของผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานคิดเป็นร้อยละ 2.6 และแรงงานของผู้หญิงที่แต่งงานแล้วที่อยู่ในเมืองจะมีอัตราต่ำกว่าผู้หญิงที่แต่งงานแล้วที่อาศัยอยู่ในชนบท (ร้อยละ 20.3 : ร้อยละ 26.3)

สำมะโนประชากรปี 1980 มีประชากรหญิงทำงานบ้านร้อยละ 43.2 ของประชากรที่อยู่ในเมืองทั้งหมด และร้อยละ 40.1 ของประชากรหญิงที่อยู่ในชนบททั้งหมด เหลือประชากรหญิงที่อยู่ในเมืองร้อยละ 22.9 และในชนบทร้อยละ 32.9 ที่ทำงานนอกบ้าน

ระหว่างปี ค.ศ. 1976-1980 มีผู้หญิงที่ทำงานในสำนักงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เป็นร้อยละ 4.7 งานที่ทำได้แก่ งานด้านการขายและบริการ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 24.3 เป็นร้อยละ 25.4 งานโรงงานและอุตสาหกรรมรถยนต์ จากร้อยละ 13 เป็นร้อยละ 15 ส่วนงานด้านเกษตรกรรมจะลดลงจากร้อยละ 59.4 เป็นร้อยละ 53.7 สำหรับงานบริหารระดับสูง ผู้หญิงมีส่วนร่วมร้อยละ 3.04

แรงงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจด้านต่าง ๆ

(1976-1980)

กิจกรรม	ผู้ชาย		ผู้หญิง	
	1976	1980	1976	1980
1. ประชากรที่ทำงาน	71.79	67.11	36.19	31.43
2. ประชากรที่ไม่ทำงาน	2.70	3.60	1.60	6.20
3. งานด้านต่าง ๆ	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>
a) คนทำงาน/ลูกจ้าง	35.67	30.26	29.13	23.19
b) ผู้จัดการ	47.80	57.75	27.38	46.87
c) คนทำงานบ้าน	16.53	11.99	43.49	29.94
4. งานภาคต่าง ๆ	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>
a) เกษตรกรรม	62.60	56.53	59.65	53.48
b)เหมืองแร่และอุตสาหกรรม	13.74	17.21	11.96	12.14
c) บริการ	23.66	26.26	28.38	34.38
5. ชั่วโมงทำงานในหนึ่งสัปดาห์	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>	<u>100.00</u>
a) 35	34.05	30.88	40.19	51.57
b) 35-60	53.99	56.71	46.69	39.01
c) 60	11.96	12.41	13.12	9.28
เฉลี่ย	38.08	40.37	32.83	32.85
	(ช.ม.)	(ช.ม.)	(ช.ม.)	(ช.ม.)

ด้านสังคม

ตามชนบทธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมของอินโดนีเซีย ผู้หญิงจะใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัว ผู้หญิงอินโดนีเซียจะแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย โดยทั่วไปการแต่งงานจะต้องมีอายุที่เหมาะสม ในปี 1980 มีผู้ชายเพียงร้อยละ 2.5 และผู้หญิงร้อยละ 1.9 ที่มีอายุระดับวัย 35-39 ปี ยังไม่ได้แต่งงาน

ประชากรที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี จำนวน 15.2 คน เป็นผู้ชาย 7.5 คน และผู้หญิง 7.7 คน (ร้อยละ 70 ของผู้หญิงและร้อยละ 96 ของผู้ชาย) ยังไม่ได้แต่งงาน ในขณะที่ประชากรกลุ่มอายุ 45-59 ปีจำนวน 14.8 คน เป็นชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน นั้น มีผู้ชายร้อยละ 6.8 และ ผู้หญิงร้อยละ 3.5 ยังไม่ได้แต่งงานหรือไม่แต่งงานอีก ประชากรที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปเป็นชาย 3.78 ล้านคนหรือคิดเป็นร้อยละ 12.7 เป็นหญิง 4.2 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 66.67 จะไม่แต่งงานอีก

เนื่องจากประเทศอินโดนีเซียประกอบด้วยกลุ่มชนที่แตกต่างกัน อีกทั้งวัฒนธรรมและอิทธิพลทางศาสนามีความสำคัญต่อสังคมอินโดนีเซีย แต่สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวได้มีการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมา โดยมีการพัฒนาอย่างช้า ๆ ในเมืองใหญ่ ๆ

สังคมของอินโดนีเซียส่วนใหญ่ทำไร่ทำนา ในหมู่บ้านหนึ่ง ๆ คนในหมู่บ้านเป็นพี่น้องกัน คือเป็นครอบครัวใหญ่และเน้นองค์การที่สำคัญของสังคม ญาติทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายมีความสำคัญพอ ๆ กัน ผู้ที่เป็นทายาทและรับมรดกจากแม่และพ่อมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่จะแต่งงานมีอิสระในการเลือกคู่ครองของตน แต่อย่างไรก็ตามในทุกระบบบทบาทนอกบ้านของผู้หญิงจะน้อยกว่าในบ้าน ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัว มีหน้าที่จัดการเรื่องต่าง ๆ นอกบ้าน ส่วนผู้หญิงจะมีบทบาทในด้านการเกษตรและเศรษฐกิจของหมู่บ้าน

อย่างไรก็ตาม ฐานะของผู้หญิงอินโดนีเซีย ยังขึ้นอยู่กับกฎการแต่งงานของศาสนาอิสลาม ต่อมาประเพณีของศาสนาอิสลามได้ถูกวิจารณ์โดยเจ้าหญิง R. Kartini ซึ่งเป็นผู้นำในการเคลื่อนไหวของผู้หญิงอินโดนีเซีย มีการต่อต้านการแต่งงาน โดยเจ้าสาวไม่ยินยอม องค์การสตรีอินโดนีเซียได้พยายามต่อสู้ในเรื่องดังกล่าวจนเรื่องถึงชั้นศาล ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จทั้งนี้เพราะศาสนาอิสลามมีผู้พิพากษาเป็นผู้ชาย การรณรงค์ในเรื่อง

การให้ผู้ชายมีภรรยาคนเดียวของผู้หญิงอินโดนีเซียได้สิ้นสุดลงในปี 1960

ในปี 1976 ได้มีการประกาศใช้กฎหมายใหม่เกี่ยวกับการสมรสกัน โดยจดทะเบียนกฎหมายใหม่นี้ต้องการให้พลเมืองทุกคนที่แต่งงาน ต้องมีการจดทะเบียนที่หอทะเบียนสมรส (Civil Registry Office) ผู้หญิงที่ต้องการแต่งงานต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 16 ปี และผู้ชายต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 19 ปี ส่วนการมีภรรยาหลายคนนั้นเป็นข้อยกเว้นของกฎหมายมีคู่สมรสคนเดียว

เศรษฐกิจสังคมของอินโดนีเซีย ทำให้ผู้หญิงอินโดนีเซียต้องแสดงสองบทบาท คือ บทบาทในบ้าน และบทบาททำงานนอกบ้านเพื่อหารายได้ให้แก่ครอบครัว โปรแกรมสำหรับผู้หญิงชื่อ PKK (Pembinaan Kesejahteraan Keluarga - the Family Welfare Movement และ Official Wives, Organisations) ทั้งในเมืองและในชนบท ได้จัดทำหนังสือของผู้หญิงอินโดนีเซีย โดยเน้นบทบาทของผู้หญิงที่เป็นภรรยาและแม่ แนวโน้มของการเป็นภรรยาและแม่ที่ดีและสมบูรณ์แบบ ไม่ได้ถูกจำกัดว่าจะต้องเป็นผู้หญิงในเมืองแต่ได้ขยายไปสู่ผู้หญิงในชนบท โดยเฉพาะผู้หญิงที่เป็นชนชั้นกลาง

สรุปได้ว่า ผู้หญิงอินโดนีเซียมีความคิดและมีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความรับผิดชอบในการทำงาน การเป็นสมาชิกของสังคม การสร้างชาติ และมีความรับผิดชอบโดยส่วนรวม

ด้านการเมือง

รัฐธรรมนูญอินโดนีเซียปี 1940 ได้ประกาศให้ชายและหญิงมีส่วนร่วมด้านการเมืองเท่าเทียมกัน นอกจากนี้ยังประกาศใน UN Convention on Political Rights of Women ปี 1961

ผู้หญิงอินโดนีเซียมีส่วนร่วมในการปกครองระดับท้องถิ่น โดยการเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน 34 หมู่บ้าน (จากหมู่บ้านทั้งหมด 66,259 หมู่บ้าน) และเป็นหัวหน้ากิ่งตำบล 3 แห่ง จากกิ่งตำบลทั้งหมด 35,254 แห่ง ไม่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้าตำบล หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ในระดับหมู่บ้าน ผู้หญิงมีหน้าที่รับผิดชอบงานที่สำคัญ ๆ เช่น การสาธารณสุข การผดุงครรภ์ สวัสดิการสังคมและการวางแผนครอบครัว เป็นต้น ส่วนงานระดับจังหวัดมีผู้หญิงมีส่วนรับผิดชอบ

ขอบงานบริหารน้อยกว่าร้อยละ 10 สำหรับระดับชาติ ผู้หญิงมีส่วนเกี่ยวข้องกับด้านการเมือง โดยเป็นผู้แทนในรัฐสภา

สภาผู้แทนราษฎร (People's Consultative Assembly-MPR) มีสมาชิกทั้งหมด 920 คน

- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1971 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 51 คน (5.5%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1977 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 58 คน (6.3%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1982 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 69 คน (7.5%)

รัฐสภา (House of Representatives; Parliament-DPR) มีสมาชิกทั้งหมด 460 คน

- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1971 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 31 คน (6.7%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1977 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 37 คน (8.0%)
- การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1982 มีผู้หญิงเป็นสมาชิก 69 คน (9.0%)

มีผู้หญิงเป็นรัฐมนตรี 2 คนคือ

- the Minister for Social Affairs
- the Minister for Women's Affairs

นอกจากนั้น ยังมีผู้หญิงเป็นผู้อำนวยการ สถาบันการศึกษา และวัฒนธรรมและมีตำแหน่งหน้าที่ในมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัย และมีอาชีพด้านกฎหมาย โดยเป็นอัยการและ
ผู้พิพากษา